

РЕШЕНИЕ

№ 12940

гр. София, 26.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 19.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5211** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр/ във връзка с чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на В. Е. С. срещу решение № 55/08.02.2024г. на Комисията за защита от дискриминация /КЗД/, постановено по преписка № 240/2022г.

Жалбоподателят твърди, че актът е незаконосъобразен, поради издаването му при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта му. Посочва, че при извършен ремонт през месец септември 2019 г. двете пешеходни пътеки, находящи се в [населено място], [улица], са станали недостъпни и възложителят Столична община не е изпълнил задълженията си по Закона за хората с увреждания /ЗХУ/ и Наредба № 4 от 2009г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда на населението, включително за хората с увреждания /отм./. Въпреки изпратените от жалбоподателката три сигнала до Столична община през 2020г. и 2021г., проблемът е бил игнориран. Действия са били предприети едва след подадената до КЗД жалба, но дори и след ремонта през месец март 2023г. двете пешеходни пътеки не са отговаряли на нормативните изисквания, като едва през месец юни 2023г. препятствията от пешеходните пътеки са били премахнати и те са станали достъпни за хората с увреждания. Конкретизира, че в периода от септември 2019г. до юни 2023 г. - близо 4 години жалбоподателката е срещала трудности при използването на пешеходните пътеки и правила опити проблемът да бъде разрешен. Излага

съображения, че оспореното решение е постановено в несъответствие с целта на закона и в нарушение на материалния закон. Позовава се на разпоредбата на чл. 2, т.3 от ЗЗДискр, съгласно която една от целите на закона е да осигури на всяко лице ефективна защита срещу дискриминация, а с оспореното решение Комисията е пропуснала да установи дискриминацията по признак „увреждане“ осъществена от Столична община посредством създаването на недостъпна архитектурна среда и съответно е пропуснала да я санкционира. Оспорва квалифицирането на нарушението като маловажен случай по чл. 28, ал.1 от ЗАНН. Посочва, че съгласно чл. 63, ал.1 от ЗХУ Столична община като орган на местната власт има задължението да осигури изграждането и поддържането на елементите на достъпна среда в урбанизираната територия, какъвто е и настоящият случай. Твърди, че нарушението засягало голям кръг лица, тъй като над 50 % от населението на страната е с различна степен на увреждане, нарушението не е преустановено близо четири години и касаело основен елемент от жизнената среда- пешеходни пътеки. На територията на Столична община имало множество сходни недостъпни за хората с увреждания пешеходни пътеки и неналагането на санкции би поощрило подобно поведение на negliжиране на проблема от местната власт. Твърди, че актът на пряка дискриминация, макар и преустановен в хода на производството не заличавал с обратна сила периода, в който дискриминацията е била налице като се позовава на решение № 9818/17.07.2020 г. по дело № 3108/2020 г. на ВАС на РБ. По изложените съображения жалбоподателката моли решението да бъде отменено в частта, в която е прието, че Столична община е предприела необходимите действия за осигуряване изграждане на достъпна архитектурна среда за хора с увреждания, като се установи, че Столична община е извършила дискриминация по признак „увреждане“ в периода септември 2019 г. – юни 2023 г., както и в частта, в която на същата не е била наложена имуществена санкция.

Ответникът - Комисията за защита от дискриминация, чрез юрк. М. С., в писмено становище изх. № 10-00-505/18.07.2024г. излага аргументи за неоснователност на жалбата, съответно за законсъобразност на издаденото решение. Посочва, че актът е издаден от компетентен административен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и неговата цел. Поддържа, че административният орган е направил цялостна преценка на фактическите основания, обсъдени са били в тяхната съвкупност всички доказателства, а правният резултат съответства на тях. Моли съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана и да потвърди решението, както да се присъди юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна- Столична община не изпраща представител в процеса и не е депозирал писмено становище във връзка с основателността на жалбата.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор Милен Ютеров дава заключение за неоснователност на направеното оспорване на акта.

Административен съд София-град, като се запозна с изложеното в жалбата и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по повод подадена жалба с вх. № 44-00-3673/04.11.2022г. от В. Е. С. до Комисия за защита от дискриминация, в която се излагат съображения за наличие на дискриминация по признак „увреждане“ от страна на Столична община по отношение на жалбоподателката в качеството ѝ на

лице с увреждания. Посочва се, че при извършен през 2019г. ремонт на две повдигнати пешеходни пътеки, намиращи се в [населено място], [улица]– първата пешеходна пътека свързваща двете части на [улица]през булеварда, а втората на спирката на обществен транспорт на автобусни линии № 88 и № 413, островът в средата на пешеходните пътеки, който първоначално е бил на нивото на пешеходната пътека, е издигнат с бордюри, а пешеходната пътека не е на нивото и на тротоарите от двете страни на пътя. Изложени са съображения, че преди извършването на ремонтните дейности не е имало бордюри и остров, като по този начин всеки пешеходец е имал възможност плавно да пресече от тротоара през пешеходната пътека и през острова между двете платна. След промяната в резултат на действията на Столична община за жалбоподателката, която използвала инвалидна количка за придвижване, пресичането на булеварда станало много трудно, опасно и стресиращо, предвид обективните пречки и множеството автомобили преминаващи по улицата. Излагат се допълнителни съображения, че двете пешеходни пътеки са единствената връзка към другата част на улицата и квартала, където се намира цялата градска инфраструктура – аптеки, магазини и др. и по този начин достъпът на жалбоподателката, както и на другите хора с увреждания, до останалата част от квартала е ограничен, като единствената възможност за достъп е посредством автомобил. Моли да бъдат издадени предписания за преустановяване на нарушението, както и да бъдат наложени санкции на отговорните за нарушението лица. Към жалбата е приложено експертно решение № 4159/29.11.2010г. на ТЕЛК към „УМБАЛ Георги Странски“ ЕАД – П., с което се определя 100 % намалена работоспособност на В. Е. С., констатирано е, че пациентът е с невъзможни движения на долните крайници, предвижда се с инвалидна количка.

С разпореждане № 723/14.11.2022г. на председателя на КЗД е образувана преписка № 240/2022г., разпределена на пети специализиран постоянен заседателен състав, състоящ се от членовете П. К., З. К. - Д. и В. С. - Д., на които е възложено да определят председател на състава и докладчик по преписката. Съгласно решение на състава № 12-11-2312/23.11.2022г. за председател е избрана В. С. - Д., а за докладчик – З. К. - Д..

За образуваната преписка жалбоподателката е уведомена с писмо изх.№ 44-00-3938/23.11.2022г. /л.19/, получено от нея на 17.01.2023г.

Уведомление с изх. № 16-15-930/15.12.2022г. е изпратено и до Столична община, като е указана възможността за депозиране на писмено становище по изложените в жалбата твърдения.

На 03.01.2023г. е било представено становище от Столична община, в което се посочва, че двете пешеходни пътеки, намиращи се в [населено място], [улица]– първата свързваща двете части на [улица]през булеварда, а втората - при спирката на обществен транспорт на автобусни линии № 88 и № 413, са изградени в съответствие с изискванията на Наредба № РД-02-20-10 от 05 юли 2012 г. за условията за изграждане или монтиране върху платното за движение на изкуствени неравности и на други средства за ограничаване на скоростта на движение и изискванията към тях, изм. ДВ бр. 32 от 05 май 2015 г. Посочва, че изисквания към този вид инфраструктура се съдържат и в Наредба № РД-02-20-2 от 26.01.2021г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия, съгласно която по достъпните маршрути в урбанизираната територия се изпълнява преход от тротоарите към пътното платно в местата на

пресичане на улици, на всяка пешеходна пътека. В становището се признава, че в проектната документация на посочените пешеходни пътеки на [улица]действително не са заложени скосявания на тротоарите, но към момента на изготвяне на становището Столична община е предприела мерки и е възложила извършването на строително – монтажни дейности по понижаване на тротоарната настилка в съответствие с правилата на Наредба № РД-02-20-2 от 26.01.2021г., които ще бъдат извършени след приключване на зимния сезон и наличие на благоприятни метеорологични условия. Представено е писмо с изх. № СОА22-ТД26-17482/23.12.2022г. от зам. кмета на Столична община, с което на „ГБС – Инфраструктурно строителство“ АД, „Техникъл консултинг сървисис“ ЕООД и кмета на район „Студентски“ – Столична община е възложено понижаване на бордюрите на двете съществуващи пешеходни пътеки на [улица]при [улица]и при автобусна спирка на линии № 88 и № 413.

В становище на В. Е. С. от 23.01.2023 г. и допълнително такова от 04.04.2023 г. се излагат съображения, че след декларираното от Столична община намерение за предприемане на действия по изграждане на пешеходните пътеки по достъпен начин, това не е сторено. Ремонтните дейности започнали през месец март 2023г. и приключили, но въпреки това повдигнатите части в средата на всяка пешеходна пътека не били ремонтирани, макар и изискванията на Наредба № РД-02-20-10 от 05 юли 2012 г. да изключвали наличието на повдигната част по продължението на пешеходните пътеки. Приложени са снимки на повдигнатите бордюри на острова между двете платна на булеварда. Жалбоподателката обобщава, че въпреки ремонтните дейности не е преустановено нарушението на ЗЗДискр. и не са изпълнени изискванията на законодателството във връзка с изграждането на достъпни маршрути. Изготвен е бил доклад-заключение от докладчика по преписката /л.57-л.59/, като са конституирани страните в производството – В. Е. С. и Столична община, представлявана от кмета Й. Ф.. Насрочено е открито заседание за 03.10.2023г., за което страните са уведомени надлежно.

За проведеното открито заседание е съставен протокол от 03.10.2023г. /л.82 - л.85/. От Столична община са били представени двустранна сметка № 65, възлагателно писмо от 23.12.2022г., акт за извършени СМР от 20.06.2023г. и снимков материал, които са били приети по преписката без възражения. Жалбоподателката е направила изявление, че през м. юни 2023г. в резултат на повторен ремонт на пешеходните пътеки, след извършения през м. март 2023г., пешеходните пътеки са поправени, не създават затруднения и нарушението е преустановено, въпреки това поддържа жалбата, тъй като през периода 2019 – юни 2023г. инфраструктурата не е била поддържана и достъпна, поради което моли да бъде констатирана дискриминацията от страна на Столична община през посочения период и да бъдат наложени санкции. След като е решил, че преписката е изяснена от фактическа страна, решаващият състав е дал ход по същество.

Административното производство е приключило с постановяване на решение № 55/08.02.2024г. по преписка № 240/2022г., с което на основание чл.65 ЗЗДискр. е установено, че Столична община, в процесния период е предприела необходимите мерки и действия за осигуряване изграждането на достъпна архитектурна среда за хора с увреждания чрез изграждането на необходимите условия и скосения при пешеходните пътеки на [улица], едната свързваща двете части на [улица], а другата – спирката на обществения градски транспорт; не е наложена санкция на Столична

община на основание чл. 84, ал. 3 от ЗЗДискр. във вр. с чл. 28, ал.1, б. „а“ от ЗАНН; на основание чл. 47, т.6 от ЗЗДискр. е дадена препоръка на Столична община да поддържа в изправност и съответствие улиците, тротоарите и пешеходните пътеки в града, като се осигурява самостоятелно и безпрепятствено движение на лица с намалена подвижност и на хора с увреждания.

Административен съд София-град, въз основа на така установеното от фактическа страна, достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, защото е подадена срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК, от лице, чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния 14-дневен срок считано от 15.02.2024 г.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения административен акт, както на основанията посочени от В. Е. С., така и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

На първо място, решението е издадено от компетентен административен орган и в пределите на неговата власт съгласно чл. 65, т. 1-т. 3 и т. 5 във вр. с чл. 48 от ЗЗДискр. В съответствие с изложените оплаквания за установяване на дискриминация по признак „увреждане“ по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр, председателят на КЗД е разпоредил разглеждане на образуваната преписка от пети специализиран постоянен заседателен състав. Решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него, постановеното решение е прието с единодушие и надлежно подписано от всички членове на състава, определен с разпореждане № 723/14.11.2022 г., а именно: В. С., З. Д. и П. К.. В този смисъл съдът констатира, че не е налице предпоставката за отмяна на атакувания акт – липса на компетентност по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1 от АПК.

На второ място, оспореното решение е издадено в съответствие със законовите изисквания относно формата и съдържанието му предвидени в разпоредбите на чл. 65 и чл. 66 от ЗЗДискр. във вр. с чл. 59 АПК. Посочени са наименованието на органа, фактическите и правните основания за издаването му, разпоредителна част, както и пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва. Комисията е обосновала своите изводи въз основа на доказателствения материал, приобщен към административната преписка № 240/2022. Ответникът, чрез своите фактически констатации, обосновано е посочил действителното правно положение, не се установява непълнота на фактите, а след анализ и проверка на същите, съдът приема, че те са и реално осъществени. Волята на административния орган е обективизирана без пропуски, грешки или неясноти, което е предпоставка за организиране на защитата на оспорвания във висиящия съдебен процес и за упражняване на съдебния контрол за законосъобразност. Съдът приема, че не е налице предпоставката за отмяна на акта – неспазване на законоустановената форма по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 от АПК.

На трето място, мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издаденото решение /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/.

При спазване на изискванията на чл. 50, ал.1 от ЗЗДискр., производството е образувано по жалба на В. Е. С., в качеството ѝ на засегнато лице. Комисията е определила предмета на проверката и е уведомила страните, изпълнена е процедурата по проучване /чл. 55 и следващите от ЗЗДискр./, на страните е предоставена възможност да се запознаят със събраните по преписката материали на основание чл. 59, ал. 3 от ЗЗДискр. и да организират защитната си теза. Изготвен е доклад – заключение от докладчика на състава в съответствие с изискванията на чл. 60, ал.1 от ЗЗДискр. и чл. 26 от ППКЗД. Проведено е открито заседание при съобразяване с основните принципи на процеса, гарантиращи равенството на страните в производството, тяхното активно участие, вкл. и при събирането на доказателства /чл. 8, чл. 34 и следващите от АПК/. Резултатите от производството са обективирани в атакуваното решение, подписано от членовете на състава, присъствали на проведеното на 03.10.2023г. заседание. В обобщение, не е налице основание за отмяна на акта по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК.

На четвърто място, спорът между страните се свежда до правилното приложение на материалния закон, респ. съдът дължи проверка за законосъобразност по чл. 146, т. 4 от АПК.

В нормата на чл. 4, ал.1 от ЗЗДискр. се съдържа забрана за всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Съгласно дефиницията, дадена в чл. 2 от Конвенцията за правата на хората с увреждания, ратифицирана със закон, обн. в ДВ, бр. 12 от 2012г., в сила от 21 април 2012г., „дискриминация по признак на увреждане“ означава всякакво правене на разлика, всякакви ограничения или изключения, основаващи се на увреждане, имащи за цел или последица нарушаване или отменяне на зачитането, признаването или равноправното упражняване на всички права на човека и основни свободи в политическата, икономическата, социалната, културната, гражданската или всяка друга област. Това включва всякакви форми на дискриминация, включително отказ за предоставяне на разумни улеснения“. Сред общите принципи залегнали в Конвенцията са равенство пред закона и правото без каквато и да било дискриминация на еднаква закрила и еднакво третиране и забрана за дискриминация по признак увреждане и

гарантиране на лицата с увреждания равнопоставена и ефективна защита срещу всякаква дискриминация на каквито и да било основания. В чл. 9 от Конвенцията е възпроизведено изискването за достъпност на архитектурната среда, което да даде възможност на хората с увреждания за участват пълноценно във всички аспекти на живота. Държавите, ратифицирали Конвенцията, се задължават да предприемат мерки за осигуряване за хората с увреждания на равен достъп до физическата среда на живеене, да включват идентифициране и премахване на всякакви пречки и прегради пред достъпността, включително по отношение на сгради, пътища, транспортни и всякакви други открити и закрити съоръжения. В изпълнение на поетите ангажменти, са въведени конкретни правила относно достъпността на архитектурната среда и равното третиране на хората с увреждания в Закона за защита от дискриминация, Закона за хората с увреждания /ЗХУ/, Наредба № 4/01.07.2009г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда за населението, включително за хората с увреждания, отменена с Наредба № РД-02-20-2/26.01.2021г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията, както и някои разпоредби на Закона за устройство на територията и други.

С разпоредбата на чл. 5 от ЗЗДискр. е наложена забрана за дискриминация, изразяваща се в изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места. Съгласно възпроизведената в нормата на §1, т.1 от ДР на ЗХУ легална дефиниция на понятието "хора с увреждания", това са лица с физическа, психическа, интелектуална и сетивна недостатъчност, която при взаимодействие с обкръжаващата ги среда би могла да възпрепятства тяхното пълноценно и ефективно участие в обществения живот. В раздел IV „Достъпна среда и разумни улеснения, достъпна информация и осигуряване на лична мобилност“ от ЗХУ са въведени конкретни правила във връзка с общата забрана за дискриминация на хората с увреждания и за достъпността на заобикалящата среда. Съгласно разпоредбата на чл. 53, ал.1 във вр. с ал.2, т.1 от ЗХУ, хората с увреждания имат право на равен достъп до физическата среда на живеене, труд и отдых, лична мобилност, транспорт, информация и комуникации, включително до информационни и комуникационни системи и технологии, както и до всички останали удобства и услуги за обществено обслужване в урбанизираните територии, като достъпът се осъществява чрез идентифициране и премахване на всякакви пречки и прегради пред

достъпността, които се отнасят към елементите на достъпната среда в урбанизираната територия, включително, но само до пешеходни пространства, кръстовища и пешеходни пътеки, достъпни места за паркиране, спирки на превозните средства от редовните линии за обществен превоз на пътници, елементи на обзавеждането на градската среда и други. Безспорно пешеходните пътеки представляват елементи на „достъпната среда“ в урбанизираната територия по смисъла на чл. 53, ал.2, т.1 от ЗХУ и част от архитектурната среда. Като такива те следва да са проходими и от тях да са премахнати всички пречки и прегради, които ги правят недостъпни за хората с някаква форма на увреждане. Съгласно чл. 53, ал.3 от ЗХУ правилата и стандартите за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и съоръжения са определят с наредба на министъра на регионалното развитие и благоустройството при условия и по ред, определени в Закона за устройство на територията /чл. 57, ал.1 от ЗХУ/. Спазването им е задължително при изработване, одобряване или изменения на подробни устройствени планове, инвестиционни проекти за изграждане на нови или при реконструкция, основно обновяване, основен ремонт, преустройство, пристрояване и надстрояване на елементите на урбанизираната територия и на сградите и съоръженията съгласно правилата на чл. 53, ал. 4 от ЗХУ. Министърът на регионалното развитие и благоустройството е издал Наредба № РД-02-20-2/26.01.2021г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията, обн. ДВ, бр.12/12.02.2021г., в сила от 13.03.2021г. С § 4 от Преходните и заключителните разпоредби на тази наредба е отменена действащата до този момент Наредба № 4/01.07.2009г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда за населението, включително за хората с увреждания. Същата е издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството на основание чл.169, ал.2 ЗУТ във връзка с чл.33 ЗИХУ /отм./. Съгласно правилата на чл.14 от Наредба № РД-02-20-2/26.01.2021г., по достъпните маршрути в урбанизираната територия се изпълнява преход от тротоарите към пътното платно в местата на пресичане на улици, на всяка пешеходна пътека от двете страни на улицата и между достъпен паркинг и тротоар, а преходът от тротоара към пътното платно се осъществява чрез скосяване на тротоара или чрез повдигане на пътната настилка до нивото на тротоара.

Безспорно е между страните по делото, а и от представените доказателства се установява, че в периода от месец септември 2019 г. до

месец юни 2023 г., двете пешеходни пътеки, находящи се в [населено място], [улица], едната свързваща двете части на [улица], а другата в непосредствена близост до спирката на обществения градски транспорт, са били изградени и функционирали, при липса на скосявания на повдигнатите тротоари и пешеходните острови между двете пътни платна. Въпреки извършените през 2019 г. и март 2023 г. ремонтни дейности, двете пешеходни пътеки не са отговаряли на изискванията на чл. 14, ал.1 и 2 от Наредба № РД-02-20-2/26.01.2021г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията. Пешеходните пътеки са били изградени в нарушение на нормативните изисквания заложи в наредбата - без скосявания в краищата на тротоара и пешеходния остров, като са създавали препятствия и затруднения при преминаване на хора с увреждания. Поддържането на такава архитектурна среда представлява дискриминация и е в нарушение на изискванията по чл.5 ЗЗДискр. Както се посочва в разпоредбата на чл. 63, т.1 ЗХУ, местните органи осигуряват в рамките на предоставената им компетентност изграждането и поддържането на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и до сградите и съоръженията - общинска собственост, и ежегодно разработват програми, одобрени от съответните общински съвети, с необходимите за това мерки, финансови средства и срокове за изпълнение.

Към момента на образуване на административното производство съответните изисквания за достъпна среда, които са задължителни при изграждане на нови или при реконструкция, основно обновяване, основен ремонт, преустройство, пристрояване и надстрояване на елементите на урбанизираната територия не са били изпълнени, за което отговорност носи възложителят на ремонтните дейности Столична община, което е довело до настъпване на предпоставките по чл. 5 от ЗЗДискр. От друга страна в проведеното на 03.10.2023г. открито заседание, жалбоподателката В. Е. С. е заявила, че през юни 2023г. е извършен повторен ремонт /след ремонта през март 2023г./ и двете пешеходни пътеки са поправени, така че да не се затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места. По преписката са представени акт за фактическо приключване на СМР за обект „Извършване на дейности по поддържане и текущ ремонт на територията на VII зона, включваща райони „М.“, „П.“ и „Студентски“, бул. А. Л.“, [улица]при автобусната спирка – понижени пешеходни пътеки“, както и двустранна сметка № 65 за изплащане на извършени СМР въз основа на протокол /образец 19/ №

248/18.08.2023 г. и снимки на пешеходните пътеки, от които също е видно, че нормативните изискванията за достъпност са спазени и нарушението на чл.5 ЗЗДискр. е преустановено в хода на административното производство.

В тази връзка и предвид обстоятелството, че нарушението е преустановено преди издаване на административния акт, ответникът правилно е приложил материалния закон като е констатирал, че Столична община е предприела необходимите мерки за осигуряване изграждането на достъпна архитектурна среда. В тази посока е и Решение № 9669/15.07.2020 г. по дело № 1794/2020г. на ВАС на РБ.

По изложените съображения липсват и предпоставките за налагане на санкцията предвидена в чл. 80, ал.2 от ЗЗДискр. Както е възприето в трайната съдебна практика, преценката за налагането на санкция е предоставена на дискрецията на административния орган, поради което излагането на съображения относно размера на наложената санкция е задължително. В случая са изложени съображения за прилагане на института на освобождаване от административнонаказателна отговорност по см. на чл. 28, ал. 1 от ЗАНН, която преценка съгласно Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г. по т.н.д. 1/2007 г. на ВКС, ОСНК подлежи на съдебен контрол. Отнася се за особена компетентност на наказващия орган за произнасяне по специален, предвиден в закона ред, а именно - при наличие на основанията по чл. 28 ЗАНН, да не наложи наказание и да отправи предупреждение, от което произтичат определени законови последици. Съдът споделя изложените от административния орган съображения относно осъществяване на предпоставките за прилагане на института на освобождаване от административнонаказателна отговорност предвид обстоятелството, че преди издаване на решението, дискриминацията е преустановена и Столична община е привела състоянието на пешеходните пътеки в съответствие с нормативните изисквания за достъпност.

На следващо място, имайки предвид незадължителния характер на препоръката, в тази част обжалваното решение на КЗД не е мярка на административна принуда, не притежава характеристиките по чл. 21 от АПК и не обективира властнически акт, който да засяга по неблагоприятен начин правната сфера на жалбоподателя. Поради това т. III от решението на КЗД не подлежи на съдебен контрол по реда на АПК.

На последно място, обжалваното решение е постановено и в съответствие с целта на закона, така както е формулирана в чл.2 от ЗЗДискр., да се осигури на всяко лице правото на равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот, както и ефективна

защита срещу дискриминацията.

В обобщение, съдът приема, че КЗД е проверила и преценила събраните по преписката доказателства съгласно изискванията на чл. 36, ал. 3 от АПК, обсъдила е обясненията и възраженията на страните в изпълнение на чл. 35 от АПК и по този начин е осигурила в пълна степен правото им на защита. Установените в административното производство факти се подкрепят от доказателствения материал, не се констатира противоречие на решението с нормите на материалния закон и неговата цел, поради което жалбата следва да бъде оставена без уважение.

При този изход на спора искането на представителя на ответника за присъждане на разноски следва да бъде уважено, като се дължи юрисконсултско възнаграждение, съгласно разпоредбата на чл. 143, ал.3 от АПК и чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. Съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и с оглед фактичестката и правна сложност на делото, размерът на възнаграждението следва да се определи на 100.00 /сто/ лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, *Административен съд София-град*, 22-ри състав

РЕ Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Е. С. срещу *решение № 55/08.02.2024г.* на пети специализиран постоянен заседателен състав на Комисията за защита от дискриминация, постановено по преписка № 240/2022г.

ОСЪЖДА В. Е. С. ЕГН [ЕГН] да заплати на Комисия за защита от дискриминация с адрес: [населено място], [улица] сумата от 100.00 /сто/ лева на основание чл.143, ал.3 АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: